

Het Rijke Vlijmense Wielerleven

Werkers achter de schermen

2011: Voor het vroegere café de Sport van Pietje Gevers (de Noest), in de jaren vijftig de thuishaven van wielersportclub de Zwaluw, poseren de leden van de toenmalige Vlijmense Rabo-maffia. V.l.n.r. Ton van Engelen (soigneur), Sjef van Engelen (soigneur), Piet Kuijs (ploegleider), Ton de Vaan (soigneur), Lars Boom (coureur) en Walter Boom (mecanicien). (foto Ad van Kessel)

De Vlijmense Wielermaffia.

In de jaren vijftig van de vorige eeuw leverde Vlijmen een enorm aantal wielrenners, maar schoot de begeleiding van deze talenten wel wat tekort. Nu, zo'n zestig jaar later heeft Vlijmen nog maar één serieuze coureur, Lars Boom, maar kan er niet geklaagd worden over de begeleiding. Het mankeert er nog maar aan, dat het hoofdkantoor van Belkin (en eerder Rabo) niet in Vlijmen staat, want het moge duidelijk zijn: de Belkin wielersportploeg, die op het hoogste internationale niveau, de UCI WorldTour, acteert, draait voor wel een heel groot gedeelte op Vlijmense inbreng.

De Renner

Onder deze titel schreef Tim Krabbé een nog altijd ongeëvenaard boek, waarin hij de gedachtenwereld en het wel en wee van de renner tijdens de wedstrijd beschrijft. In de eerste jaren van de wielersport was de renner nog volledig op zich zelf aangewezen en was alle support tijdens de wedstrijd verboden. Daarin is in meer dan honderd jaar

In de Tour de France 2013, startend op Corsica (hoe zat het daar ook al weer met de maffia?) was de familie Boom met drie man (v.l.n.r. Lars, Walter en Jesper) sterk vertegenwoordigd. (foto Vara-gids)

wielersport wel het een en ander veranderd. De renner is in de wielersport nog altijd de spil waar alles omheen draait, maar zonder de werkers achter de schermen zouden goede prestaties niet meer mogelijk zijn.

Lars Boom (1985)

De enige actieve renner binnen de huidige Vlijmense wielermaffia is Lars Boom.

In een van de volgende afleveringen van HRVW wordt er uitgebreid ingegaan op de wielersportprestaties van de viervoudige Vlijmense wereldkampioen.

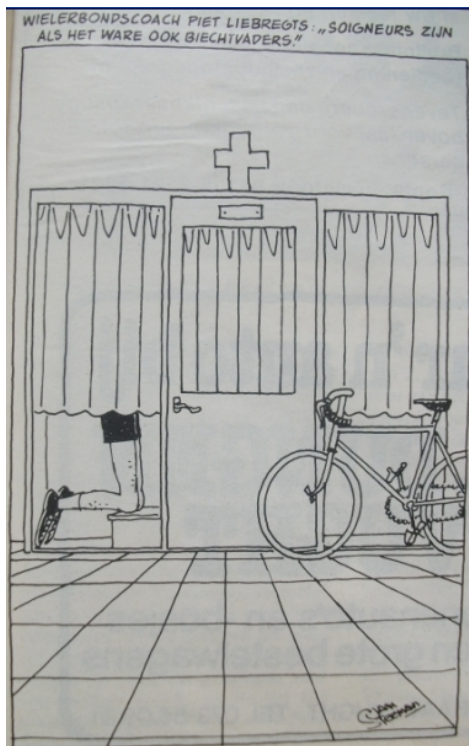
De Ploegleider / Talentenscout / Coach

Vlijmen heeft de nodige ploegleiders voortgebracht: Dorus van Dal, Piet Libregts en Hennie Libregts. Piet Libregts was ook nog een aantal jaren bondscoach. Ook nu heeft Vlijmen nog altijd een man die de zaken onder controle houdt, Piet Kuijs, om het maar in maffia-termen te houden: de 'capo tutti capi' dus!

Piet Kuijs (1950)

Piet, zelf oud-renner, in 1977 Nederlands Kampioen op de weg bij de amateurs en maar liefst vier keer winnaar in het 'eigen' Vlijmen, was jarenlang ploegleider van het Continental team (beloften, renners onder 23 jaar) van Rabobank. Voordat Piet ploegleider werd bij Rabo, was hij bondscoach van respectievelijk de junioren en de amateurs (beloften) bij de KNWU.

Momenteel is hij terug op het oude nest, de KNWU, waar hij als talentencoach en ploegleider optreedt bij opnieuw de beloften. Voor een uitgebreid portret van Piet zie aflevering 39 van HRVW.

De wielersoigneur als vertrouwenspersoon binnen de wielerploeg, uitgebeeld door Jan Steeman (de Vlijmscherper), die maar al te duidelijk verwijst naar de katholieke inslag van het wielrennen.

De Soigneurs

Al vanaf het prille begin van de wielersport spelen soigneurs een vooraanstaande rol in het gebeuren. Zo ook in Vlijmen, waar naast de talrijke actieve wielrenners ook de nodige verzorgers hun sporen verdiend hebben. In navolging van Piet Libregts en Lambert Toebak, die beiden na hun eigen wielercarrière als soigneur in de wielersport actief bleven, zijn het nu uitsluitend oud-voetballers, die de wielerkuiten en dijen van de renners soepel proberen te houden. Met de broers Sjef en Tonnie van Engelen en Ton de Vaan heeft Vlijmen op dit gebied maar liefst drie ijzers in het vuur. Het vak van soigneur is verre van eenvoudig. Binnen een wielerteam is hij diegene die de meeste uren maakt. Hij is als eerste uit bed en verdwijnt daar dikwijls pas als laatste weer in. Al vroeg is hij bezig met de organisatie van het onbijt, maakt ondertussen alles in gereedheid voor de ravitaillering, neemt maatregelen en adviseert de renners bij de verschillende weertypen, zorgt dat de jongens los gemasseerd naar het vertrek gaan, pakt de bagage in en rakt daarna naar de eerste bevoorrading,

waar hij de renners van eten en drinken voorziet. Na de tweede bevoorrading snelt hij naar het hotel, deelt de kamers in, zorgt dat de bagage op de juiste plek staat, en vangt daarna de renners aan de aankomst op. Voor en na het avondeten, waar hij ook een vinger in de pap

houdt om te zorgen dat de renners de juiste voedingsstoffen binnenkrijgen, worden de renners gemasseerd, en dan is het alweer laat in de avond. Toch is het vak van soigneur in de loop van de jaren behoorlijk veranderd. In de jaren tachtig en negentig ging een wielerploeg met hooguit twee auto's, twee ploegleiders, twee verzorgers en twee mecaniciens naar iedere grote koers. De soigneurs moesten zoals gezegd van 's morgens vroeg tot 's avonds laat van alles doen. Daarnaast waren ze ook nog een soort van aanspreekpunt en vertrouwenspersoon voor de renners. Dat is in de huidige moderne tijd enorm veranderd: er zijn voortaan grote bussen en materiaalwagens en er is indrukwekkend veel meer personeel bijgekomen. Ook artsen, fysiotherapeuten, osteopaten, mental coaches en trainers maakten hun opwachting. De soigneur heeft veel van zijn taken ingeleverd en dreigt steeds meer alleen een wrijver en broodjesklaarmaker te gaan worden, waardoor ook het contact met de renners buiten het masseren om een heel stuk minder is geworden.

*Op de massage tafel. De 'Drie van Vlijmen' proberen de schrijver een poot uit te draaien. V.l.n.r. Ben Libregts, Ton van Engelen, Ton de Vaan en Sjef van Engelen.
(foto Ad van Kessel)*

Sjef van Engelen (1947)

Sjef aan het werk: Eric Knuvers wordt onder handen genomen. (part.coll.)

Sjef begon zijn sportcarrière als voetballer en was in de zestiger-zeventiger jaren eerst bij de Vlijmense Boys en later bij amateurlandskampioen DESK (Loon-op-Zand) als voorstopper actief in de as van de verdediging. In zijn jeugdjaren ging Sjef al vroeg overal naar het wielrennen. Hij herinnert zich, dat hij als achtjarige al mee op de fiets naar de Acht van Chaam ging! Daarbij werd hij meer geduwd, als dat hij zelf hoefde te trappen. En hoe trots als hij dan wel niet was, als hij na de wedstrijd de fiets van Bart van de Ven mocht vasthouden! Zelf gaan wielrennen was indertijd niet aan de orde, maar een beetje

gewieënd werd er toch wel. Onder de jeugd werden er indertijd wedstrijdjes op gewone fietsen gehouden: de Ronde van de Pruik! De Pruik was een stuk land dat lag op de plaats waar nu het industrieparkje aan de Nassaulaan is. Het parcours voerde vanaf het station van

Vlijmen langs de toenmalige veiling en ging dan rechtsaf de spoorlijn over waar nu taxi de Hart zit, en dan wat nu de Nassaudwardsstraat heet in. Voor de noodwoningen werd er daarna haaks linksaf geslagen. Hier was het zaak op kop te zitten, want nu volgde een zeer smal zandpaadje dat liep tot aan de toenmalige Heistraat. Dan ging het scherp rechtsaf tot aan de Heisteeg, waar het bij Jos van de Pol opnieuw rechtsaf ging terug naar de spoorwegovergang. Vanaf de veiling liep de laatste rechte lijn tot aan de finish voor het café van Mopke Dekkers aan de Burgemeester Zwaansweg. Dit is de plaats waar nu het kapelletje bij sporthal Die Heygrave staat. Zonder gevaar was deze 'wielervedstrijd' bepaald niet, want er moest twee keer een spoorwegovergang genomen worden en het

verstoorde publiek wilde soms ook nog wel eens vijandig zijn. Tijdens zijn voetbaljaren was Sjef een fervent supporter van de Vlijmense renners en in het bijzonder van Piet Kuijs. Dikwijls ging Sjef nadat hij zelf 's

zondags zijn wedstrijd gevoetbald had in het eerste van de Boys, als een speer nog ergens naar de koers. Samen met Piet en zijn broer Ton volgde hij in de beginjaren tachtig een massagecursus. Nadat hij zijn actieve voetbalcarrière had afgesloten begon hij, aangemoedigd door Lambert Toebak, als soigneur bij wielersportclub De Zwaluw en het wielerteam van Van der Heijdens' Meubelen uit Geffen, indertijd een van de vele gastrijdersverenigingen in Nederland, waarvoor toen onder andere Piet Kuijs en Bas van Lamoen reden. In 1985 volgde hij Piet Kuijs toen deze eerst assistent- en later bondscoach van de junioren bij de KNUW werd. Eigenlijk loopt zijn carrière binnen de wielersport een beetje parallel aan die van Piet Kuijs, want Sjef werd later ook weer soigneur bij de amateurs toen Piet daar bondscoach werd en nog weer later werd Sjef soigneur bij de beloften van de Rabobank, terwijl Piet daar ook weer als ploegleider opdook.

Bij de beroepsrenners is Sjef nooit actief geweest, zijn hart lag en ligt vooral bij de jeugd, zoals de junioren en de beloften.

Sinds vorig jaar is Sjef met pensioen, maar hij blijft 'freelance' nog steeds actief als soigneur. Op dit moment voornamelijk als begeleider/trainer van Michiel van der Heijden (de mountainbiker), maar soms ook voor andere coureurs. Zo ging hij vorig jaar met Robert Geesink op een hoogtestage in de Sierra Nevada in Spanje.

Sjef 'deed' vier Olympische Spelen en maar liefst 30 wereldkampioenschappen. In 2011

Midden jaren 70: Sjef (midden) kopt de bal weg. Zijn zwagers Stef (links) en Ruud Joosten (rechts) doen mee aan het Vlijmense Boys ballet. (Archief Sjef van Engelen)

Na afloop van de koers: Sjef voorziet plaatsgenoot Lars Boom van een drankje. (Archief Sjef van Engelen)

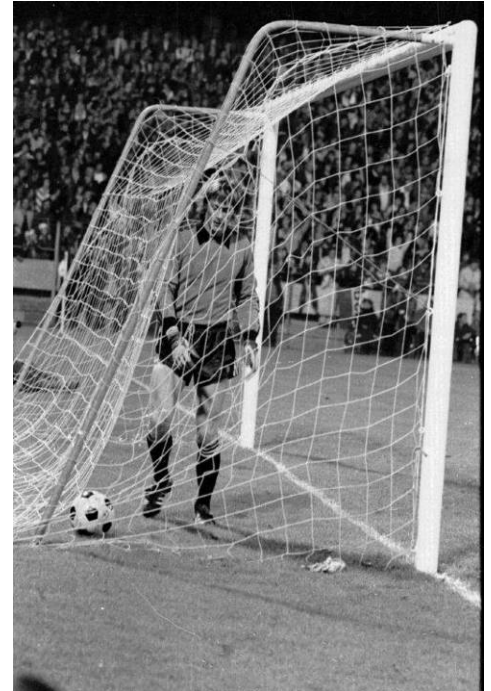
ontving hij van de KNWU het Gouden Wiel voor zijn verdiensten voor de wielersport. Als evenement vindt Sjef de Olympische Spelen het bijzonderst. Er zijn zeker lastigere en mooiere wielervedstrijden, maar het is een heel andere wereld, waarbij het speciaal is om toppers uit andere disciplines als Merlene Ottey te ontmoeten en bezig te zien. De mooiste etappekoersen zijn voor Sjef de Vredeskoers en Olympia's Tour, terwijl als eendagswedstrijd Parijs-Roubaix op nummer één staat. De bijzonderste renners, die Sjef meemaakte waren Thomas Dekker en Wilco Kelderman, die beiden staaltjes van hogere wielerkunde lieten zien. Naast het wielrennen was Sjef bij zijn geliefde Vlijmense Boys ook nog ruim twintig jaar als trainer actief bij diverse jeugdteams.

Ton van Engelen (1950)

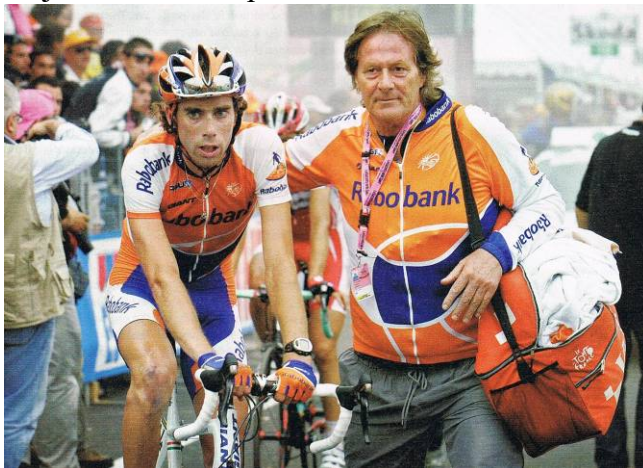
Uit de PSV-tijd: fanfoto (part.coll.)

Ook de jongere broer van Sjef heeft zijn wortels in het voetballen. Net als zijn vader werd hij keeper. Uiteraard begon hij zijn voetbalcarrière bij de Vlijmense Boys, later verdedigde hij het doel bij de Bossche clubs BVV en RKVW Wilhelmina. Daarbij viel hij dusdanig op dat hij bij PSV belandde en onder de befaamde coach Cees Rijvers met de broertjes Van de Kerkhof en clubicoon Willy van der Kuijlen ging voetballen. Zijn grote kans kwam toen eerste doelman Jan van Beveren geblesseerd raakte. Mede dank zij Ton werd PSV in 1978

1979: PSV-Roda JC: 1-1. Geen favoriete bezigheid van Ton: hij moet vissen! (foto Ad van Kessel)

Landskampioen en werd er ook nog eens de UEFA-cup (de huidige Europa-League) gewonnen. In 1979 verkaste Ton naar Feyenoord, waarmee hij in 1980 de KNVB-beker won. Hij zou Eddy Treijtel gaan opvolgen, maar Joop Hiele stak daar een stokje voor. Hierdoor sleet hij zijn laatste jaren als profvoetballer bij Go Ahead Eagles. Ook Ton was al vroeg in de ban van het wielrennen. In 1956 kwam de Ronde van Brabant in Vlijmen aan en sliepen de broers Jan en Piet Drost bij de familie van Engelen, en Ton keek zijn

2009: Giro d'Italia: Ton vangt Laurens Ten Dam op na aankomst van een etappe. (foto Cor Vos)

ogen uit. Via Lambert Toebak kreeg hij interesse in alles wat met de verzorging te maken had. In 1983 terwijl hij nog actief was als beroepsvoetballer, maakte hij zijn debuut in het wielrennen. Niet als soigneur, maar als ploegleider van w.c. de Zwaluw in de Ronde van Gelderland. Het werd een daverende entree want Ton was meteen de winnende chef d'équipe met Arno Ottevanger. Later dat jaar ging hij als soigneur met een team van w.c. De Zwaluw naar wedstrijden in Joegoslavië

en Tsjecho-Slowakije.

Bij de profs debuteerde hij in 1986 als verzorger bij Skala (waar Erik Breukink, Jean-Paul van Poppel en Nico Verhoeven ook hun debuut als beroepsrenner maakten), daarna werd het Roland-Skala, Panasonic en Novemail. Sinds 1996 werkt Ton bij eerst Rabo, daarna Blanco, en nu bij Belkin. In 2007 kreeg hij uit handen van Bernard Hinault en Christain Prudhomme de traditionele onderscheiding voor zijn twintigste deelname aan de Ronde van Frankrijk. Ondertussen 'deed' Ton 23 keer de Tour de France, 30 keer de Giro d'Italia, 5 keer de Vuelta d'Espagna en was hij aan de slag op 10 Wereldkampioenschappen. Voor Ton is en blijft de Giro d'Italia de mooiste en zwaarste etappekoers van het jaar. De Tour de France mag dan de naam en vooral de meeste media-aandacht hebben, aan de Giro kan geen enkele andere etappewedstrijd tippen. De andere etappekoers die op Ton een onuitwisbare indruk achterliet is de helaas van de agenda verdwenen Vredeskoers. In de tijd van de Koude Oorlog was deze Tour de France van het Oostblok achter het IJzeren Gordijn een unieke belevenis. Als eendagswedstrijd is er voor Ton geen andere dan Parijs-Roubaix. Hierin gebeurt van alles, is niets voorspelbaar en zo'n wedstrijd wordt er maar een keer per jaar verreden. Als bijzonderste renner noemt Ton de Deen Rolf Soerensen. Toen deze bij de Raboploeg binnenkwam ging het pas echt draaien. Rolf had de juiste instelling, wist ook zijn ploegmaats te motiveren en bracht de ploeg als geheel op een hoger niveau. Na zijn komst gingen ook de jongere renners als Leon van Bon, Erik Dekker en Michael Boogerd beter rijden. Voor Ton is en blijft het soigneursvak het mooiste wat er is. Aan trainer worden in het voetbal heeft hij nooit een seconde gedacht. En is Ton niet bezig als verzorger, dan kun je hem ook als (wieler-) fotograaf aantreffen, want dat is naast het masseren zijn tweede hobby.

2007, veldrit Eerde: nu eens niet als soigneur, maar als fotograaf langs de kant. Niels Albert schiet voorbij. (part.coll.)

Ton de Vaan (1958)

Beginjaren80: Een stijlvolle actie van Ton de Vaan in het doel van de Vlijmense Boys. (foto Ad van Kessel)

voetballen mocht wel. Op zijn negende meldde hij zich aan bij de Vlijmense Boys en belandde op zijn twaalfde in het doel. Jaren later stond hij nog steeds tussen de palen, maar op zijn

Als zoon van een gerenommeerde fietsenmaker (Giel den Huib) in Vlijmen, zou je verwachten, dat Ton al vlug met wielrennen zou beginnen, maar nee dus. Wielrennen had in huize De Vaan een dubieuze naam, en Giel had een hekel aan wielrenners. Waarom? Wel, Giel den Huib was een kei in het spaken van wielen, kon ook nog moeilijk "nee" zeggen en werd daarom dikwijls op zaterdagavond of

zondagmorgen vroeg verrast met de vraag of er niet nog even een slag uit een wiel getrokken kon worden. Geen wielrennen voor Ton dus, maar

vijftiende had hij via een krantenwijkje voldoende geld bijeen gesprokkeld voor een racefiets en besloot hij toch nog te gaan wielrennen. Na vier seizoenen was Ton erachter, dat hij meer talent had voor voetballen, braken ook een aantal valpartijen hem op en op zijn negentiende zocht hij weer de grasmot op.

1976, Dronten, Nederlands Club Kampioenschap. Ton de Vaan (midden) staat voor w.c. De Zwalm bij de junioren aan het vertrek in de Meerpaal met Walter Boom (links) en Michel Boeijen (rechts). (foto Cor Vos)

Helaas had hij een paar goede doelwachers voor zich had en dus geen enkel uitzicht op een vaste stek in het eerste team van Vlijmense Boys, waar Frans Becks geweldig stond te keepen en wekelijks het doel schoon hield. Na verloop van tijd veroverde hij echter toch een basisplaats en in 1982 werd hij zelfs speler van het jaar bij de Vlijmense Boys.

In zijn tijd als reservespeler bij het eerste van Vlijmense Boys ging hij Lambert Toebak assisteren, die in de beginjaren tachtig naast zijn bezigheden in de

wielrennerij ook de verzorging bij de Vlijmense voetbalclub voor zijn rekening nam. Net als Sjef en Ton van Engelen leerde Ton de eerste en fijne kneepjes van het vak dus van Lambert en rolde zo als verzorger de wielersport binnen. Nadat Ton in 1992 al als loopjongen had gedebuteerd

in de Vredeskoers, werd hij in 1993 pas echt voor de eeuwen gegooid, toen hij op het laatste nippertje als soigneur mee mocht naar de Wereldkampioenschappen op de baan in Hamar (N). Een onvergetelijke ervaring, want recht onder Ton's handen vandaan werd Ingrid Haringa toch maar even Wereldkampioene op de puntenkoers. Vanaf 1997 werkte hij freelance voor de juniorenploeg van Rabobank, waar hij in 1999 in vaste dienst kwam bij de profs. Zo ging Ton 9 keer naar de Vuelta d'España, 2 keer naar de Giro d'Italia en 4 keer naar de Tour de France. Ook was hij actief als soigneur op 9 wereldkampioenschappen. Zijn mooiste etappekoers is de Vuelta d'España (en noemt hij ook Olympia's Tour), terwijl ook voor deze Ton Parijs-Roubaix de echte koninginneklassieker is. Hij noemt Jarich Bakker als de meest opmerkelijke coureur waarmee hij gewerkt heeft. Jarich Bakker was een baanrenner met geweldige fysieke kwaliteiten, maar met te weinig liefde voor de wielersport, die hem eigenlijk geen moer interesseerde. Waarmee meteen de stelling, dat veel talent niet altijd een voordeel is, en dat renners van de tweede rij vanwege hun instelling er dikwijls beter doorheen komen, bewezen wordt. Want herinnert zich Jarich Bakker nog?

Alle drie de soigneurs hebben hun vak drastisch zien veranderen, maar ook zien zij bepaalde oude

2013: Ton in actie in de Tour de France (foto Belkin)

aspecten toch weer terugkeren. Na de overmatige input van trainers, osteopaten, fysiotherapeuten en doktoren, en allerhande ‘vernieuwingen’ als kraken, ijsbaden, trilplaten en elektrische manipulaties zoeken de meeste renners toch vooral weer de soigneur op als mentaal klankbord en om na de koers ‘gewoon’ gemasseerd te worden. En nadat dit een tijdje uit de mode was, wordt er na de koers gewoon weer uitgereden op de rollen. Maar ook al komen er steeds weer nieuwigheden, de drie zijn het over één ding unaniem eens: de renner moet altijd zelf blijven trappen!

De Boys van Vlijmen leggen de fijne kneepjes van het soigneursvak uit. (foto Ad van Kessel)

De mecaniciens

Voor iedere wielrenner is de fiets zijn voornaamste gereedschap. En omdat dit gereedschap in weer en wind en op niet altijd even mooie wegen gebruikt wordt, moet daar nogal eens wat aan gesleuteld worden. Het is niet vreemd dus, dat ook op dit gebied Vlijmenaren zich specialiseerden. Als allereerste in Vlijmen was dit Dorus van Dal, die naast het ploegleiderschap ook heel wat uurtjes fietsen onder handen nam, en er zelfs een handeltje in begon, dat uiteindelijk resulteerde in een bloeiende automaterialenhandel. In het huidige tijdperk heeft Walter Boom het mecaniciensstokje van hem overgenomen en wordt er door hem menig tandwieletje gepoetst.

Walter Boom (1958)

In zijn eigen actieve wielercarrière (zie hiervoor HRVW aflevering 45) was Walter al heel wat tijd bezig aan zijn eigen fietsen, en toen later zoon Lars ging fietsen werd dit alleen maar meer. Eind 2002 kreeg hij van Jan Raas de aanbieding om als professioneel mecanicien bij de Rabobank-wielerploeg aan de slag te gaan. De eerste jaren was hij vooral actief bij de opleidingsploeg (beloften) van de bankploeg, maar vanaf 2008 is hij alleen nog maar met de beroepsrenners op pad. Hij was onder meer vijf keer actief in de Giro d'Italia en deed afgelopen jaar voor de tweede keer de Tour de France.

Walter in zijn domein: de materiaalwagen, vol met fietsen, onderdelen en gereedschappen. (part.coll.)

Jesper Boom (1988)

2008: Nk veldrijden St. Michielsgestel: Jesper in actie met de reservefiets van broer Lars. (foto Ad van Kessel)

Jesper is een zoon van Walter en een broer van Lars. Even zag het er naar uit, dat de familie Boom twee topsporters in haar gelederen zou krijgen. Maar Jesper, als tennisser toch niet van enig talent gespeend, zag meer brood in een carrière als topkok. Toch ging hij niet voor de sport verloren.

Tijdens de veldritcarrière van Lars was Jesper meestal actief als tweede materiaalman en sjouwde hij menig parcours af met de reservefietsen van zijn broer. In 2013 combineerde hij zijn twee grote liefdes, koken en

wielrennen, toen hij eerst bij Blanco en wat later bij Belkin, kok werd voor het wielerteam tijdens een aantal grote wedstrijden. Hij maakte zijn debuut in Parijs-Nice en deed ook de Giro d'Italia. In de Tour de France was de familie Boom met drie man vertegenwoordigd. Vader Walter als mecanicien, Lars als coureur en Jesper als kok. Jesper werkt als kok voor de firma Daily Fresh Food, en dit bedrijf wordt tijdens diverse grote wedstrijden door de Belkinploeg ingehuurd om alle maaltijden voor de renners te bereiden.

Jesper in zijn element: welke toverdrank is de Vlijmense druïde nu weer aan brouwen? (foto Belkin)

De Vlijmense Wielerclub

Naast de hierboven genoemde wielermensen, die allen professioneel in de wielersport bezig zijn, houden zich al jarenlang meerdere personen bezig met de wielersport binnen de Vlijmense wielervereniging, die na een tweetal fusies een regiofunctie gekregen heeft en onder de naam Team Brabant 2000 opereert.

Wielervereniging TEAM BRABANT 2000

In de beginjaren twintig van de vorige eeuw was er al een wielervereniging in Vlijmen. Of dit een echt officiële vereniging was is nog maar de vraag, maar deze wielerclub, die achtereenvolgens 'Rijwielvereniging Vlijmen', 'De Vereenigde Vrienden' en 'De Lustige Trappers' heette, organiseerde wel een aantal wedstrijden (of

1998: Marianne Vos en Lars Boom zaten in het opleidingstraject van de Vlijmense wielerclub. Hier staan zij in Antilopen-outfit aan het vertrek in Lieshout. (Archief Riet Boom-Verboord)

betrouwbaarheidsritten, omdat in die tijd wedstrijden op de openbare weg officieel verboden waren) met start en finish in Vlijmen.

Na de Tweede Wereldoorlog werd in 1951 W.C. De Zwaluw opgericht, die in 1954 koninklijk werd goedgekeurd. In 1995 werd besloten samen te gaan met W.V. Presto uit Drunen en heette de vereniging een aantal jaren De Antilopen. In het najaar van 2000 fuseerde W.V. De Antilopen met W.V. De Windmolens uit Geffen, en kreeg de vereniging de naam Team Brabant 2000.

De Vlijmense wielersclub organiseerde jarenlang de Ronde van Vlijmen en de Omloop der Groene Gemeente, en sinds begin jaren 90 jaarlijks een internationale mountainbike wedstrijd (Paasbike) op en rondom het wielercircuit in Nieuwkuijk. Daarnaast ook het Nederlands Kampioenschap voor jeugd op de weg in 1998 en de Dorpenomloop in en om Wijk en Aalburg. Deze Zeven Dorpenomloop werd in 2007 voor de eerste keer georganiseerd om clublid Marianne Vos te huldigen toen zij voor het eerst wereldkampioen werd.

De vereniging heeft de beschikking over een volledig verlicht wielersparcours van 1400 meter lengte nabij de Emmamolen in Nieuwkuijk, waar ook mountainbike en veldrit trainingen vinden plaats vinden op het eveneens verlichte middenterrein van dit parcours.

Marianne Vos (diverse malen Wereld en Olympisch kampioen), handbikester Laura de Vaan (zilver en brons op de Paralympics in Londen), Lars Boom (viervoudig wereldkampioen), Elsbeth Vink (wereldkampioen op de weg bij de junioren), Michiel van der Heijden (Wereldkampioen MTB bij de Junioren) en Lotte van Hoek werden opgeleid bij de jeugdafdeling van Team Brabant 2000.

Wielervrouwen

Anders dan voetbalvrouwen zijn wielervrouwen minder prominent aanwezig en meer achter de schermen actief. Bij renners met wat minder karakter werd dikwijls de wielercarrière in de knop gebroken op het moment dat er een vrouw in het spel kwam. Heel wat talentvolle renners gingen zo verloren voor de wielersport. Maar gelukkig zijn er ook vrouwen, die juist een stimulans waren tot een groot en succesvol palmares.

Midden jaren 70: Onder toezicht van oppasser Willy Waarts trotseren v.l.n.r. Nelly van Delft (Piet Kuijs), Mieke van Rosmalen (Bas van Lamoen) en Elly Saris (Arnold van Hooft) de regen om hun mannen aan te moedigen. (Archief Bas van Lamoen)

Eind jaren 70: Op alweer een koers in België: de dames Franka van Bladel en Riet Verboord hebben er zichtbaar zin in! (part.coll.)

2012: Lars kijkt even of de kuitjes van Kee nog soepel zijn. De godin van de overwinning, Niké, kijkt toe. (foto Ad van Kessel)

*Eind jaren 70: Sjef
van Engelen en
Franka van Bladel
(Ben Libregts).*

*Ja, als de verzorger
meer oog heeft voor
de wielervrouwen
dan voor de renners,
dan kunnen we
goede uitslagen wel
vergeten! (part.coll.)*

Bronnen :

- Stadsarchief 's-Hertogenbosch, Brabants Dagblad.
- Rabo Wielermagazine 2012, De Bende van Vlijmen.
- Wielerklassiekers, ANWB, 2004.
- Archief Riet Boom-Verboord.
- Archief Bas van Lamoen.
- Archief Sjef van Engelen.
- Foto's Ad van Kessel.
- Foto's Cor Vos.
- Varagids juli 2013.
- www.teambelkin.com
- www.teambrabant2000.nl
- www.vlijmenvroeger.nl/derondevandepruik.html